

együtt a Pehotnij álarca mögött rejlő Bakát idézi meg. A leginkább az orosz líra ezüstkorában mozgó kváziéletmű saját helyét tehát egyszerismind épp önnön fiktív, paradox módon mind az orosz, mind a magyar költészetben otthontalan metszetében határozza meg.

„Talán csak annyit, hogy nem én, hanem ő volt az, aki kitalált magának engem, hogy végre, legalább magyar nyelven, de megszólalhatson”, írja Kovács az Asztrovot leleplező vallomásában. Előadásomban a *Sztyepan Pehotnij testamentuma* (1994) és az *Alekszej Pavlovics Asztrov hagyatéka* (2010) című kötetekben megszólaló orosz alteregók viszonyát vizsgálom egymás, valamint az orosz költőelődök által jelzett utak mentén.

Gombos Brigitta (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

„Keresse fel La Fontaine urat, és mondja meg neki, hogy nyalja ki a seggem” – Hajnóczy Péter és az abszurd poézise

Dolgozatomban a magyar irodalmi kánon egy fontos alakjának, Hajnóczy Péter műveit vizsgálom meg saját *camera obscurámon* keresztül. A fő vonalat hipotézisem képezi, miszerint Hajnóczy írói stílusát az *abszurd* adja. Ennek bizonyítására olyan irodalomelméleti tanulmányokat, esszéket választottam, amik a sajátos metaforaképzéssel, annak tulajdonságaival foglalkoznak, valamint külön értelmezem az abszurd jelenségét, miként jelenik meg az irodalomban, végül az abszurdot mint metaforát kontextusba helyezem Hajnóczy szövegeivel. Ezt a kontextust kategorizálom, vagyis megvizsgálom, hogy az egyes szövegek esetében a közlési szándék milyen hangulati környezettel jár. A teljesség igénye nélkül elemzem az életmű egy-egy remek példányát úgy, mint *A halál kilovagol Perzsiából*, *Jézus menyasszonya*, *A hangya és a tücsök*, *A kecske*, *A latin betűk*, *A szekér*, *A pipacs*, *Ki a macska? A véradó*. A válogatás során figyelembe vettem, hogy a megjelent kötetek legalább egy művel képviseltesék magukat, ez alól kivételt képeznek filmforgatókönyvei, drámái, szociográfiája.

Ballagó Márton (ELTE Eötvös József Collegium)

Archívum és emberi emlékezet Ottlik Géznál

Az előadásom tárgya Ottlik Géza *A Valencia-rejtély* című műve, amelynek új értelmezését kívánom adni. Az elemzés egyfelől az intermedialitás műben aktualizált jelenségére összpontosít, másfelől az archiváló technikák és az emberi emlékezet szövegben megjelenő konfliktusára.

A Valencia-rejtély az intermedialitás jelenségére is épít, hiszen műfaji szempontból eredetileg egy rádiójáték szövegvénevének készült. Amikor nyomtatásban megjelenik, alcímében „Hang- és képsor” egyedi műfajmegjelölést hordozza. Az azonos című kötet két másik novellát, vagyis elbeszélői irodalmi alkotást is tartalmaz. Ez a kontextus, valamint a kötet paratextusai azt az olvasói elvárást keltik, hogy egy elbeszélő prózaművet olvassunk. Ha az elbeszélő prózamű

műnemén keresztül értelmezzük, akkor azon belül is bonyolult, több műfaji sajátosságot ötvöző – pl. természettudományos krimi – alkotással van dolgunk. Ha tekintetbe vesszük, hogy a műből filmadaptáció is készült, sőt a művet színre is vitték, akkor ez csak erősíti az intermedialitás elemzői perspektíva jogosságát.

A szöveg tematikus szintjén megjelennek technikai médiumok: a cselekmény korábbi magnófelvételek visszahallgatásán és kiértékelésén alapul, miközben végső soron az emberi hangot tároló archívum és az emberi emlékezet működésmódjai közötti szakadék áthidalására tett kísérletet mutatja be. Milyen archiválási technikával lehetséges-e, ha egyáltalán, az emberi érzelmeket és hangulatokat megőrizni és az emlékezés tárgyává tenni? Mennyiben lehet meghatározni „az emberit” a különböző archívumok működése felől?

Kárpáti Bernadett (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

Testreprezentációk Tompa Andrea *A hóhér háza* című regényében

Előadásomban Tompa Andrea első, 2010-ben megjelent regényében, *A hóhér házában* vizsgálom a test reprezentációit, és a testhez fűződő különféle diszpozíciókat, jelentéstartalmakat. A regény olvasható a középpontjában álló „lány” – ahogyan az elbeszélő némileg eltávolító gesztussal rendre utal rá – fokozatos öntudatra ébredésének és autonóm felnőtté válásának történeteként úgy mint családregényként, vagy akár Kolozsvár-regényként, hiszen az „alulnézetből” elbeszélte személyes történetek mentén egy plasztikusan ábrázolt várostabló is rajzolódik. Tompa Andrea prózaszemlélete azt mutatja, hogy olyan nézőpontot igyekszik megtalálni, amelyben láthatóvá válik, hogy maga az elbeszélő vagy fokalizátor karakterek is felelősek a történetekért, sőt, az elnyomó rendszer és a benne élők között kölcsönös függőségi viszony tételeződik. Az előadásban tehát azt vizsgálom, hogy ez a függőségi viszony hogyan áll összefüggésben a testtel – elsősorban persze az elbeszélés centrumában álló kamaszlány testével –, milyen reláció mutatkozik a hatalom, az intézményesített megfigyelő- és kontrolláló társadalmi praxisok és a személyes, sokszor testi-érzéki tapasztalat, illetve emlékezet között.

Rideg Béla (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

A traumatizált test Sofi Oksanen *Tisztogatás* és Polcz Elaine *Asszony a fronton* című regényében

A testek nemcsak hogy önmagukon túlmutató világokra engednek következtetni, de arra is rá kellett jönnöm, hogy ez az önnön határaikon való túlmutatás, ami egyszersemind a határok elmozdulása maga, a testek „mibenlétének” lényegi mozzanata.
(Judith Butler: *Jelentős testek*)

Előadásomban a címben közölt műveket elemzem a test szempontjából. A roncsolt, traumatizált test megjelenítése mindkét szöveg narratívájában fontos